

ledning til i Dag at gaa nærmere ind paa, hvad jeg dør vil foreslaa med Hensyn til Sædelighedsforbryderes Behandling i den af det ærede Medlem omtalte Retning. Kun saa meget vil jeg sige, at i den Henseende staaer det nye Straffelovforslag ganske paa Kommissionens Opfattelse, at som Straf vil Kastration eller Sterilisation aldrig blive anvendt.

Jeg vender derefter tilbage til selve det foreliggende Lovforslag, idet jeg samtidig med, at jeg takker særlig det ærede Medlem Hr. Pürschel, næsten beklager, at han tog Brødet ud af Munden paa mig; for alle de Argumenter, det ærede Medlem anførte overfor det ærede Medlem Hr. Rytter, var de samme, som jeg nøjsommeligt havde samlet sammen gennem flere Timers Virksomhed.

Til det ærede Medlem Hr. Rytter vil jeg sige, at hans personlige Udtalelser i Dag maatte forekomme mig noget overraskende — i den Retning vil jeg ganske slutte mig til, hvad det ærede Medlem Hr. Zahle udtalte. Man maa jo se, hvad der her foreligger, paa Baggrund af, hvad der skete under Finanslovbehandlingen. Fra alle Sider var man enig med mig om det reelt fornuftige og det praktisk taget nødvendige i at uskadeliggøre en Person som den omtalte meget farlige Sædelighedsforbryder. Man var uenig om, hvorvidt der i den gældende Lovgivning fandtes tilstrækkelig juridisk Hjemmel til at foretage denne Internering ad administrativ Vej, og der blev da af det ærede Medlem Hr. Pürschel — saa vidt jeg husker, med fuld Tilslutning af det ærede Medlem Hr. Rode — rettet en Henstilling til mig om hurtigst muligt at skaffe Lovhjemmel for saadan Internering. Det blev antydnet af det ærede Medlem Hr. Pürschel, ogsaa med Tilslutning af det ærede Medlem Hr. Rode, at den nærmeste Vej, man formentlig vilde kunne gaa, var at benytte Umyndiggørelsesloven eller, hvis den ikke strakte til, søge den saaledes ændret, at den kunde give den fornødne Hjemmel.

Det ærede Medlem Hr. Rytter, den tidligere Justitsminister, der jo under sin fleraarige Virksomhed som saadan maa have haft rig Lejlighed til at beskæftige sig med dette Problem og ogsaa selv haft Spørgsmaalet fremme i Ministeriet, tog overhovedet ikke Ordet under den Forhandling, han sagde ikke et Ord, Jeg maatte gennem det ærede Medlems Tavshed dør faa det absolutte Indtryk, at ogsaa han maatte finde den anbefalede Vej tilgængelig. Nu vilde det jo ikke betyde noget særligt,

hvis det var et almindeligt æret Medlem af Tinget, som ikke havde Specialviden paa dette Omraade; men naar det er den højt-ærede foregaaende Justitsminister, der i en Sag som denne intet siger, maa jeg gaa ud fra, at saa fandt ogsaa han denne Vej fremkommelig og rigtig. Det ærede Medlem Hr. Rytter kan naturligvis sige, at han først senere har fundet de Visers Sten, og at det er bedre at være sent paa Færde end aldrig, men alligevel, det forekommer mig noget overraskende, at det ærede Medlem ikke den Dag, efter sin fleraarige Beskæftigelse med disse Spørgsmaal, pegede paa, at Vejen var en Ændring i Straffeloven.

Selv om det ærede Medlem nu havde gjort det den Dag, tror jeg, jeg med det samme, uanset at jeg ikke var færdig med mine Overvejelser, vilde have fra-raadet at gaa den Vej, bl. a. ogsaa af de Grunde, det ærede Medlem Hr. Pürschel nævnte — jeg ved ikke, om ikke ogsaa det ærede Medlem Hr. Zahle nævnte dem. Det er ikke Meningen i Øjeblikket, og det vilde være meget uheldigt i Øjeblikket at pille Dele af den moderne nye Strafferreform ud til særskilt Behandling i et Øjemed som dette. Det vilde være saa meget mere urimeligt, som Straffelovsforslaget kommer til Behandling her, antagelig i Løbet af en Uge eller saa. Den Vej maatte paa Forhaand være en Vej, som man nødvendig skulde gaa, hvis ikke det var nødvendigt. Og det er ingenlunde nødvendigt, thi jeg er ganske enig med det ærede Medlem Hr. Pürschel i, at man ikke kan sige, at dette Forslag paa nogen Maade gør Vold paa dybt indgroede Retsgrundsetninger, som det ærede Medlem Hr. Rytter fremhævede, eller at Umyndiggørelse hidtil blot har været en Hjælp for Personen selv. Umyndiggørelse er virkelig meget ofte blevet fremtvunget eller ønsket af andre end vedkommende selv, men ganske vist til Dels for at hjælpe ham selv. Men det er virkelig ogsaa dette Forslags Formaal. Det er virkelig ogsaa en Bestemmelse, der i meget høj Grad vil kunne hjælpe Personen selv, bl. a. fri ham for en strafferetlig Forfølgning, som i og for sig vil være urimelig, fordi han er oplagt psykisk abnorm.

Om dette Lovforslag har der, som jeg sagde, været forhandlet meget indgaaende, ogsaa med baade Professoren i Personret og Professoren i Strafferet, og jeg er efter disse Forhandlinger ikke kommet til det Resultat, at dette Forslag paa nogen Maade er uheldigt. Hvad jeg vil indrømme det ærede Medlem Hr. Rytter — jeg tror ogsaa, det ærede Medlem Hr. Pürschel var lidt